

нина, на чийто връхъ се бѣлѣлъ единъ камъкъ, дето не могатъ десетъ души да го помръднатъ.

Отишелъ Марко на върха, обиколилъ камъка, огледалъ го, поклатилъ глава и пакъ се върналъ. По-високъ отъ него билъ камъкътъ. Какъ може да го повдигне!

— Не мога!

Тогава Вида самодива му дала да суче отъ нейното млѣко. Засмукалъ Марко самодивската гръдъ и усѣщалъ, какъ при всѣка глътка нови сили му идватъ, мускулитѣ му ставатъ яки като стомана и той расте. Три часа време сукалъ самодивско млѣко. И когато се оставилъ, такава сила забучала въ гърдитѣ му,

жешъ ли да вдигнешъ камъка! — викнала самодивата.

Закрачилъ Марко съ широки крачки по гърба на планината. Излѣзълъ горе, сграбилъ камъка съ две ржце и го хласналъ напредъ. Камъкътъ полетѣлъ като грамадна бѣла птица, прескочилъ високитѣ кули на града Прилепъ, продължилъ по-нататкъ и падналъ срѣдъ полето — на шестъ часа пжтъ отъ града.

— Хайде сега, — казала Вида самодива, — тръгни по свѣта да покажешъ на хората юначеството си! Бжди закрилникъ на поробенитѣ си братя! Слушай дѣда Господа и вѣрно му служи!

Тръгналъ Марко изъ гората и

че като пипналъ единъ стогодишенъ джбъ за клонитѣ, отскубналъ го съ коренитѣ.

— Иди сега да те видя, мо-

запѣлъ. Като пѣлъ, земята треперѣла. Кжде е ходилъ, какво е правилъ него день, никой не знае. Надвечерь, когато прилеп-